

sellepärast, et temal isi 200,000 wõlgu oli, mis tema äramaksta ei jõudnud, heideti teda wangitorni, et ta küll noor ja kena naesterahwas oli. Sääal majas elas ka üks habe-meajaja, nimega Willem, kes Sirimaa mees oli. Need mõlewad ajasid mõne korra kahekesti juttu, kui teineteisega kokku juhtusid. Aga korraga ei tulnud see naesterahwas enam wälja, et küll Willem teda mitukorda ootas, sest ta ei täadnud, mis temale oli juhtunud.

Kuu aea pärast juhtus, et jälle ühe korra kokku said, ja nüüd oli naesterahwas dige lahke tema wastu. Kui n'ad nenda ühest ja teisest juttu ajasid, küsis naesterahwas, mis tema weel mitte naest 'pole wõtnud. Willem rääkis oma elu-lugu tõsiselt, et temal kodumaal (Sirimaal) pruut olla, aga kehwise pärast oma Katarinaat weel mitte ei ole wõdinud wõtta, ega selle pääle koguniiste mõteldagi. „Kas De' ei tahaks mitte mind wõtta?“ küsis naesterahwas. — „Niisugust õnne ei põlga mitte kuningaski ära!“ kostis Willem. — „Noh!“ ütles naesterahwas jälle, „kui mind

homme omale wõtate, annan ma teile 6000 rubla; aga selle tingimisega, et, kui meie laulatud oleme, teie siis mind mitte omaks naeseks ei nimeta, waid peate oma Katarinaat Sirimaalt wõtma, kes teid kodumaal ootab. Ja kui meie laulatud oleme, ei tohi teie mind mitte enam näha.“

Willem oli rõõmus, sai naesterahwa käest käeraha sisse ja läks kohtu pääle, lubakirja tooma, et ta wõiks teda omale wõtta ja teine ka mehele minna. Kui kirjad käes oliwad, läks ta teisel päawal wangi-hoonesse, wiis paberid sinna, kus preester ka juba ees oli. Kui see kirjad oli läbi waatanud ja diged leidnud, laulatas ta neid kohe ära ja andis selle pääle tunnistkirja, et n'ad abielu-paariks on saanud laulatud.

Kui preester ära oli läinud, kutsus noorik wangide ülewaatajat ja palus teda, hobusid ja wankert muretseada, tema tahta ärasdita. Ülewaatja tegi suured filmad; aga naesterahwas ütles: „Mis siis mina siin teen, ma olen ju mehe naene! Kui teie tahate, siis